

НИЩО НИЩИЧКО

Превод от английски: Емилия Николова, —

chitanka.info

Живели в стари времена един крал и една кралица. Те много приличали на всички останали крале и кралици, царували от паметна ера, само че си нямали деца, та затова били много тъжни. Случило се кралят да замине на война в далечни земи и дълги месеци отсъствал от дома. И ето, че докато той бил далеч, най-сетне кралицата му родила син. Както можете да се досетите, тя била безкрайно щастлива и си мислела колко доволен щял да остане кралят, когато се върнел у дома и откриел, че най-съкровено му желание се е сбъднало. Всички придворни също много се радвали и веднага започнали приготовления, за да отпразнуват кръщенето на малкия принц.

— Не — възпротивила се кралицата. — Детето няма да получи име, докато баща му не му го даде. Дотогава ще го наричаме „Нищо Нищичко“, защото баща му нищо не знае за него.

И така малкият принц Нищо Нищичко пораснал и станал здраво и игриво момченце. Баща му дълго време не се връщал и дори не знаел, че има син.

Потеглил най-накрая кралят към дома. Както пътувал назад обаче стигнал една голяма буйна река, която не могъл да премине с войската си, защото по това време имало пълноводие и водата била пълна с опасни водовъртежи. Там живеели русалки и водни духове, които само чакали човек да нагази във водата, та веднага да го удавят.

Така че кралят и войниците спрели и се зачудили какво да правят. Не минало много време и ето че се появил някакъв великан, който само с един разкрач можел да прескочи реката и да избегне всичките опасности, които криела тя.

— Ако желаете, мога всички ви да пренеса — рекъл той с готовност.

Макар великанът да се усмихвал и да бил много любезен, кралят познавал достатъчно добре коварството на великаните и разбирал, че ще трябва дълго да се пазарят за цената, затова веднага попитал:

— А какво ще искаш за отплата?

— За отплата ли? — усмихнал се великанът, а гласът му прогърмял. — Ти за какъв ме вземаш? Дай ми Нищо Нищичко и аз на драго сърце ще ви пренеса.

При тези думи кралят малко се позасрамял, че се е усъмнил в щедростта на великана и отвърнал:

— Е, добре, както кажеш. Не само ще ти дам нищо нищичко, но ще прибавя и моите благодарности за услугата.

И така великанът ги пренесъл спокойно над водовъртежите, оставил ги на отвъдния бряг и кралят забързал към дома. Колкото бил щастлив да види скъпата си съпруга кралицата, можете да си представите какви чувства изпитал той, когато тя му показала малкото им синче, което било израснало високо и силно за възрастта си.

— А как се казваш, млади господине? — попитал той детето, докато го държал здраво в прегръдките си.

— Нищо Нищичко — отвърнало момчето. — Наричат ме така, докато баща ми ми даде име.

Ами сега! Кралят едва не изпуснал детето от ръцете си, разтреперан от ужас.

— Ах, какво направих аз? — извикал той. — Обещах да дам нищо нищичко на великана, който ни пренесе през реката с водовъртежите, където живеят русалките и водните духове.

Като чула това, кралицата заплакала и заридала безутешно. Но тъй като била умна жена, тя измислила как да спаси своя син.

— Дойде ли великанът да си иска обещаното — казала тя на своя съпруг, краля, — ще му дадем най-малкото момче на птичарката. Тя има толкова много, та няма да има нищо против, ако ѝ дадем една корона за това, а пък великанът няма да разбере за смяната.

Още на другата сутрин, разбира се, се появил великанът, за да си поиска Нищо Нищичко. Облекли момчето на птичарката в дрехите на принца и кралят и кралицата заплакали и занареждали, когато великанът наконтен и доволен, отнесъл наградата на гърба си. Повървял известно време той и като стигнал до един голям камък, седнал да си почине. Задремал, а щом се събудил, той извикал разтревожено:

*„Селянче на гърба ми, я кажи ми завчас
по това точно време какво става у вас?“*

А момченцето на птичарката отвърнало:

*„Вече птичарката е занесла яйцата,
та сладкиш за кралицата да направят в палата.“*

Великанът тутакси се досетил, че са го измамили и хвърлил момченцето на птичарката на земята. Ударила се главата му в един камък и то умряло.

Хукнал великанът обратно към двореца, целият кипящ от гняв и поискал незабавно да му доведат Нищо Нищичко. Този път облекли момчето на градинаря и плакали, и нареждали, когато великанът нагизден и доволен, понесъл наградата на раменете си. После всичко станало както и предишния път. Изморил се великанът от товара си и седнал на големия камък, за да си почине. Позаспал, а щом се събудил, извикал:

*„Селянче на гърба ми, я кажи ми завчас
по това точно време какво става у вас?“*

А момчето на градинаря отвърнало:

*„Градинарят — баща ми зеленчука занася
да приготвят вечерята за кралската маса.“*

Разбрал великанът, че отново са го измамили и обезумял от гняв. Хвърлил момчето от раменете си и то умряло, а после хукнал обратно към двореца. Щом пристигнал там, закрещял от ярост:

— Дай ми каквото си обещал, дай ми Нищо Нищичко, или ще убия всички ви и ще изравня двореца със земята.

Разбрали те, че трябва да се разделят със скъпия си малък принц, и сега вече плакали с искрени сълзи и нареждали, докато великанът отнасял момченцето на гърба си. Като си отпочинал на големия камък, великанът се събудил и извикал:

*„Селянче на гърба ми, я кажи ми завчас
по това точно време какво става у вас?“*

А малкият принц отвърнал:

*„Вече кралят, баща ми, известил е маршала:
Да сервират вечерята в банкетната зала!“*

Великанът се засмял, потрил ръце от радост и рекъл доволен:
— Най-накрая получих, когото трябваше.

Отвел Нищо Нищичко в къщата си, която се намирала под водовъртежите. Великанът всъщност бил един велик магьосник, който можел да приема каквато форма си пожелаел. Откакто жена му се била споминала, той живеел само с малката си дъщеричка, която копнеела да си играе с някое дете и това била причината, поради която толкова настоявал да получи малкия принц. И така, Нищо Нищичко и дъщерята на магьосника пораснали заедно, и с всяка изминала година, те все повече се привързвали един към друг, докато най-накрая тя обещала да се омъжи за него.

Магьосникът обаче нямал никакво намерение дъщеря му да се омъжи за някакъв си обикновен човешки принц, след като хиляди пъти бил изяждал подобни на него. Ето защо той започнал трескаво да мисли как тайничко да се отърве от Нищо Нищичко.

— Искам да направиш нещо, Нищо Нищичко — рекъл му един ден великанът. — Наблизо има една конюшня дълга седем мили и широка седем мили, която от седем години не е чистена. Трябва да я почистиш до утре вечер, в противен случай ще те изям за вечеря.

Заловил се за работа Нищо Нищичко още преди зазоряване. Но щом изчистел някъде боклука, той отново падал на земята. Така че когато станало време за закуска, той бил капнал от умора и въпреки това работата не била мръднала нито на йота. Когато дъщерята на магьосника дошла да му донесе закуска, тя го заварила толкова объркан и разтревожен, че едва разменил няколко думи с нея.

— Ей сега ще оправим тази работа — рекла тя, плеснала с ръце и извикала:

*„Зверове и птици, вие, моя опора,
ако ме обичате, изчистете обора.“*

И ето в миг заприиждали зверовете от полето, небето почерняло от крилете на птиците. С дружни усилия те отнесли мръсотията и преди още да се свечери, конюшната вече светела от чистота.

Когато магьосникът видял, че задачата е изпълнена, той кипнал и страшно се разгневил. Досетил се, че това чудо е станало, защото дъщеря му е направила магия.

— Срамота е за онзи, който ти е помогнал — казал той, — но за утре съм ти приготвил още по-тежка задача. Недалеч от тук има едно езеро, което е дълго седем мили, широко седем мили и дълбоко седем мили. До падането на нощта да си го пресушил, така че да не остане нито капка в него. Ако ли не, а в това не бива да се съмняваш нито за миг, ще те изям за вечеря.

Станал пак Нищо Нищичко в тъмни зори и се заловил за работа. Но макар да изгребвал водата без да спира и за миг, тя все се връщала обратно, така че въпреки че целият бил облян в пот и здраво се трудил, като станало време за закуска, той все още нищо не бил свършил от работата си.

Когато дошла дъщерята на магьосника, за да му донесе закуската, тя само се засмяла и рекла:

— Скоро ще оправя тази работа! После плеснала с ръце и извикала:

*„Вие, риби от морето и от реката,
ако ме обичате, изпийте веднага водата!“*

И що да видят! Езерото загъмжало от риби, които започнали да пият водата и пили дотогава, докато в него не останала нито капка.

Като се върнал на сутринта магьосникът и видял стореното, място не могъл да си намери от яд. И тъй като знаел, че това е магия, направена от дъщеря му, рекъл:

— Срамота за онзи, който ти е помогнал. Но това няма да те спаси, защото ще ти поставя още по-трудна задача от тази. Справиш ли се с нея, ще получиш дъщеря ми. Виж, ей там в далечината расте едно дърво, което е високо седем мили. Стволът му е свършено гладък и по него няма нито един клон. Горе, на върха, има гнездо с яйца. Искам да свалиш долу всички яйца, без да счупиш нито едно, иначе кълна се, ще те изям за вечеря.

Натъжила се много дъщерята на магьосника, защото въпреки всичките си магьоснически умения, тя не знаела как може да помогне на своя любим да вземе яйцата и да ги донесе, без да ги счупи. Седнала заедно с Нищо Нищичко под дървото и се замислила. Мислила, мислила и накрая ѝ хрумнало нещо. Плеснала с ръце и извикала:

*„Пръсти на ръцете,
ако ме обичате,
на милия ми помогнете —
по дървото да се изкачи.“*

Паднали пръстите от ръцете ѝ един по един и се подредили като стъпки на стълба по дървото. Те обаче не били достатъчно, за да се изкачи той до върха, затова тя викнала отново:

*„Пръсти на нозете,
ако ме обичате,
на милия ми помогнете —
по дървото да се изкачи.“*

Започнали тогава пръстите на краката ѝ един по един да падат и да се нареждат като стъпки на стълба, но още щом се наредили пръстите от единия ѝ крак, стълбата вече била достатъчно висока.

Изкатерил се Нищо Нищичко по нея, достигнал гнездото и взел седемте яйца. Когато слизал с последното обаче той бил обзет от такава радост, че се е справил със задачата си, че се обърнал да види дали и дъщерята на магьосника ликува като него и ето че седмото яйце се изплъзнало от ръката му и паднало:

— Прас!

— Бързо! Бързо! — извикала дъщерята на магьосника, която, както ще видите нататък, била много разумна. — Нищо друго не му остава, освен да полети. Но най-напред трябва да взема вълшебното си шишенце, иначе няма да мога да ти помогна. То е в стаята ми, а вратата е заключена. Пъхни пръстите си в джоба ми, тъй като аз нямам пръсти, вземи ключа, отключи вратата, вземи шишенцето и бързо ме последвай. Аз ще вървя по-бавно от теб, защото нямам пръсти на единия крак!

Направил Нищо Нищичко както му казала и скоро настигнал дъщерята на магьосника. Но уви! Те не можели да тичат много бързо, та скоро магьосникът, който отново бил приел образа на великан, за да прави по-големи крачки, се задал зад тях. Той все повече и повече ги настигал и тъкмо щял да сграбчи Нищо Нищичко, дъщерята на магьосника извикала:

— Тъй като аз нямам пръсти, сложи твоите в косата ми, вземи гребена и го хвърли долу.

Направил Нищо Нищичко каквото го посъветвала и що да види! От зъбите на гребена израснали бодливи храсти! Те растели толкова бързо, че магьосникът се озовал в средата на трънлив плет. Можете да си представите как се ядосал той и как се изподрал, докато си проправял път. Това дало възможност на Нищо Нищичко и неговата любима да спечелят значителна преднина. Тъй като нямала пръсти на единия си крак, дъщерята на магьосника не можела да тича бързо. Ето защо магьосникът–великан скоро ги настигнал и тъкмо да сграбчи Нищо Нищичко, дъщерята извикала:

— Тъй като аз нямам пръсти на ръцете си, сложи твоите до гърдите ми, извади камата, която съм скрила там и я хвърли долу.

Направил той както му казала тя и в миг от камата израснали стотици хиляди остри бръснача, наредени във формата на кръстчета по земята. Докато стъпвал между тях, магьосникът–великан виел от

болка. Можете да си представите как се олюлявал и препъвал той, сякаш вървял по жарава, и колко време му отнело, за да се измъкне.

Такава преднина взели Нищо Нищичко и неговата любима, че великанът почти ги изгубил от погледа си. Но все пак не след дълго той вече ги настигал. Както знаете дъщерята на магьосника не можела да тича бързо, тъй като нямала пръсти на единия си крак. Тя полагала неимоверни усилия, но всичко било напразно. И тъкмо когато великанът протегнал ръка, за да сграбчи Нищо Нищичко, тя извикала със сетни сили:

— Нищо друго не остана, освен магическото шишенце. Извади го и пръсни малко по земята.

Направил Нищо Нищичко както му казала тя. Но в бързината изпръскал почти цялото шише. Мигновено се надигнала огромна вълна, която го понесла и щяла да го отнесе, ако булото на девойката не го хванало и не го задържало. Но вълната ставала все по-голяма и по-голяма и продължавала да расте зад тях, докато стигнала до кръста на великана, после стигнала раменете му, а след това покрила и главата му — една огромна морска вълна, пълна с рибки, с рачета, с морски охлюви и с всякакви странни същества.

Това бил краят на магьосника великан. Но горката му дъщеря толкова се изтощила, че след известно време не можела да направи нито крачка повече и казала на любимия си:

— Виж, недалеч оттук блещукат светлинки. Иди провери дали можеш да намериш подслон за през нощта. Аз ще се покатеря на онова дърво до езерото. Там ще съм в безопасност, а докато се върнеш, вече ще съм си отпочинала.

Оказало се, че светлините били от двореца, в които живеели бащата и майката на Нищо Нищичко, кралят и кралицата (макар, разбира се, той да не знаел това). Като стигнал до замъка, той най-напред попаднал на къщичката на птичарката и я попитал дали може да му намери подслон за през нощта.

— Кои си ти? — попитала недоверчиво птичарката.

— Казвам се Нищо Нищичко — отвърнал младият мъж.

Птичарката все още скърбяла за убитото си момче, затова веднага решила да си отмъсти.

— Не мога да ти дам подслон, но ще ти дам да пийнеш мляко, защото ми се виждаш уморен. После иди в замъка и помоли да

пренощуваш там.

И така дала му тя чаша мляко, но тъй като била вещица, сложила вътре биле, та щом види майка си и баща си, да заспи непробудно и никои да не може да го събуди. Така те нямало да могат да му се зарадват, а той нямало да познае майка си и баща си.

Кралят и кралицата никога не престанали да скърбят за изгубения си син, затова винаги се отнасяли много любезно към пътуващи млади мъже. Като чули, че някой моли за подслон, слезли в приемната зала, за да го видят. Сбъднало се желанието на птичарката! В мига, в който Нищо Нищичко погледнал баща си и майка си, той паднал на пода и заспал непробуден сън! Нито той познал баща си и майка си, нито те — него!

Но принц Нищо Нищичко бил станал много красив млад мъж, та затова те се съжалили над него и когато, каквото и да правели, никой не могъл да го събуди, кралят рекъл:

— Само някоя девойка би могла да го събуди, като види колко е красив, затова нека известят по цялото ми царство, че ако някоя девойка успее да събуди този млад мъж, то тя не само ще се омъжи за него, но и в дар ще получи голяма зестра.

Разгласили надлъж и нашир по всичките му земи и всички красиви девойки от царството надошли да опитат късмета си, но нито една не успяла.

Градинарят, чието момче било убито от великана, имал една дъщеря, която била ужасно грозна — толкова грозна, та си помислила, че няма смисъл да си опитва късмета й затова не посмяла да отиде, а както обикновено се занимавала със своята си работа.

Един ден взела каната и отишла до вира, за да я напълни. През това време дъщерята на магьосника все още се криела на дървото в очакване любимият й да се върне. Когато грозната дъщеря на градинаря се навела да напълни каната в езерото, тя видяла във водата една красива сянка и си помислила, че е нейната.

— Ако съм толкова хубава — извикала тя, — повече няма да гребя вода.

Захвърлила тя каната и отишла право в двореца, за да види дали няма да успее да събуди красивия непознат и да получи богатата зестра. Не успяла, разбира се, но само като зърнала Нищо Нищичко, си загубила ума от любов към него. Като знаела, че птичарката е вещица,

отишла право при нея и предложила да ѝ даде всичките си спестявания, само и само да я научи на някое заклинание, та да събуди заспалия.

Щом чула това птичарката, тя мигом си помислила, че ще бъде прекрасен начин да си отмъсти, като ожени отдавна изгубения син на краля и кралицата за грозната градинарска дъщеря. Взела веднага онова, което девойката ѝ предложила и я научила на едно заклинание, с което можела да разваля магията или да омагьосва принца по свое желание.

Отишла градинарската дъщеря в замъка напълно уверена в себе си и едва изрекла заклинанието и Нищо Нищичко се събудил.

— Ще се омъжа за теб, красиви момко — казала ласкаво тя, но като я погледнал, Нищо Нищичко рекъл, че предпочита да продължи да спи. При тези думи тя си помислила, че е по-разумно той отново да заспи, докато подготвят сватбеното празненство, а тя да си ушие прекрасна премяна. Ето защо го омагьосала отново и той пак заспал.

Сега, разбира се, градинарят сам трябвало да налива вода, тъй като дъщеря му не искала да работи. Отнесъл той каната на вира и също като нея видял отражението на дъщерята на магьосника във водата. Не му минало и през ум дори, че това може да е неговото лице, защото трябва да знаете, че той имал брада.

Вдигнал поглед нагоре и видял девойката на дървото.

Тя, горката, се била поболяла от мъка, глад и умора. Тъй като градинарят бил добър човек, отвел я в къщата си и ѝ я нахранил. Казал ѝ, че в същия този ден дъщеря му щяла да се омъжи за някакъв красив непознат в двореца и щяла да получи богата зестра от краля и кралицата, в памет на сина им, Нищо Нищичко, който като дете бил отнесен от един великан.

Тогава дъщерята на магьосника разбрала, че нещо лошо се е случило с любимия ѝ. Отишла в замъка и го намерила дълбоко заспал в един стол.

Не могла да го събуди, защото магията ѝ била изчезнала заедно с шишенцето, което Нищо Нищичко бил изпразнил.

Затова сложила ръцете си без пръсти върху неговите и заплакала и занареждала:

*„От любов към теб почистих аз обора,
езерото аз изпразних, станах ти опора,
да се изкачиш по ствола, към небето устремен!
Няма ли да се събудиш от любов към мен?“*

Но той нито се събудил, нито помръднал дори.

Като видял как горчиво плаче, един от слугите се съжалил над нея и казал:

— Тази, която ще се ожени за младия мъж, скоро ще се върне и ще вдигне магията от него за сватбата. Скрий се и слушай заклинанието, което ще изрече.

Скрила се дъщерята на магьосника и не минало много време, ето че пристигнала дъщерята на градинаря в прекрасната си сватбена премяна и започнала да реди заклинанието. Но дъщерята на магьосника не изчакала да свърши дори, а мига, в който Нищо Нищичко отворил очи, тя изскочила от скривалището си и се втурнала към него. Положила ръцете си останали без пръсти в неговите и тогава Нищо Нищичко си спомнил всичко. Спомнил си замъка, спомнил си майка си и баща си, спомнил си за дъщерята на магьосника и онова, което тя била направила за него.

Извадил магическото шишенце и казал:

— Тук непременно трябва да е останала магия, достатъчна, за да възстанови ръцете ти.

Така и станало. Останали били обаче само четиринайсет капки — десет за пръстите на ръцете ѝ и четири за пръстите на краката. За кутрето на крака не останало, затова то не могло да бъде върнато обратно. След това, разбира се, вдигнали голяма сватба и принц Нищо Нищичко и дъщерята на магьосника се оженили и заживели щастливо чак до дълбоки старини, въпреки че тя имала само четири пръста на единия си крак. Птичарката била изгорена и така дъщерята на градинаря получила обратно своите пари. Тя обаче не била щастлива, защото отражението ѝ във водата отново станало грозно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.